

Sygnatura akt VI W 2306/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18-01-2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu w dniu 18-01-2017 r.

sprawy przeciwko K. B. synowi L. i M. z domu P.

urodzonemu (...) w O.

obwinionemu o to, że

w dniu 01 kwietnia 2016 roku ok. godz. 16:00 we W. na ul. (...) przeszedł przez jezdnię w miejscu niedozwolonym

tj. o czyn z art. 97 kw

I. uznaje obwinionego **K. B.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i na podstawie art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia mu kary;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

VI W 2306/16

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 1 kwietnia 2016 roku około godziny 11.00 K. B. przechodził przez jezdnię przy ulicy (...). Po opuszczeniu sklepu (...), widząc na sygnalizatorze zapalone zielone światło, wszedł - przed wyznaczonym przejściem dla pieszych - na jezdnię, po czym idąc nią doszedł do wysepki, by następnie, już wyznaczonym przejściem, kontynuować przejście przez ulicę.

Zatrzymany przez obserwujących jego zachowanie funkcjonariuszy policji, odmówił przyjęcia mandatu.

dowód:

zeznania S. S. - k.11-12, nagranie rozprawy z 10 października 2016 roku (k.41);

zeznania L. K. - nagranie rozprawy z 16 stycznia 2017 roku;

wyjaśnienia obwinionego - nagranie rozprawy z 10 października 2016 roku (k.41);

notatka urzędowa k.3.

K. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach wskazał jednak na okoliczności, które znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach funkcjonariuszy policji i przesądzają o jego odpowiedzialności karnej. Przyznał bowiem, że wszedł na jezdnię poza wyznaczonym przejściem dla pieszych i dopiero w okolicach wysepki znalazł się, na oznaczonym znakami pionowymi, przejściu, dalej już poruszając się po nim.

To jednak pierwsza faza jego zachowania (której nie zaprzecza) stanowiła bezpośrednią przyczynę podjętej przez funkcjonariuszy policji interwencji. Wbrew twierdzeniom obwinionego doskonale widzieli oni jego sposób poruszania się a ich interwencja stanowiła reakcję na stwierdzone przez K. B. naruszenie prawa. Wskazać bowiem należy na treść art. 13 ust.8 ustawy Prawo o ruch drogowym w myśl którego „jeżeli przejście dla pieszych wyznaczone jest na drodze dwujezdniowej, przejście na każdej jezdni uważa się za przejście odrębne. Przepis ten stosuje się odpowiednio do przejścia dla pieszych w miejscu, w którym ruch pojazdów jest rozdzielony wysepką lub za pomocą innych urządzeń widocznych na jezdni.” Fakt zatem, że obwiniony doszedł do wyznaczonego przejścia dla pieszych, uprzednio poruszając się poza jego obrębem, stanowił wystarczającą podstawę do podjęcia przez policjantów działań wobec jego osoby. Jego dojście do wysepki stanowiło bowiem naruszenie określonych w rozdziale drugim cytowanej ustawy zasad poruszania się pieszych, zaś kontynuowanie przez niego przejścia (od wysepki do chodnika) w sposób zgodny z tymi zasadami, nie wyłącza jego odpowiedzialności za wcześniej popełnione wykroczenie (przy przejściu między chodnikiem a wysepką).

Tym samym obwiniony dopuścił się wykroczenia z art., 97 kw. Przeszedł bowiem przez jezdnię w miejscu niedozwolonym.

Mając jednak na uwadze okoliczności zdarzenia, w szczególności poruszanie się K. B. w bezpośredniej bliskości od wyznaczonego przejścia dla pieszych, wyświetlany na sygnalizatorze zielony kolor dla ich ruchu i kontynuowanie przez obwinionego przechodzenia przez jezdnię w sposób zgodny z zasadami ruchu pieszych, Sąd uznał, że stwierdzenie winy K. B. stanowić będzie wystarczającą reakcją na popełnione przez niego wykroczenie i odstąpił od wymierzenia mu kary. Zarówno względy wychowawcze, prewencji szczególnej, czy też na społeczne oddziaływanie kary, nie uzasadniają, w realiach rozpatrywanej sprawy, wymierzanie jej obwinionemu.

Orzeczenie o kosztach i opłacie oparto o treść art. 624§1 kpk w zw. z art. 119 kpw.